

Nieuws en Actualiteiten

OKTOBERNIEUWS

NaNoWriMo

In november doen weer veel mensen mee aan de uitdaging om in één maand een roman te schrijven. Dat gaat natuurlijk veel beter lukken als je je boek voor die tijd al in de steigers zet.

Daarom krijg je met ingang van 30 september iedere avond een [#schrijftiphella](#) én een schrijfveer uit de [cursus](#) Schrijfveren. Tips en veren gaan uit van de [Heldenreis](#). Je brengt de etappes in kaart, en bedenkt alvast in grote lijnen de plot van je verhaal.

Ik plaats ze met opzet 's avonds, dan kan je onderbewust 's nachts alvast aan het werk, en kun je 's ochtends meteen aan de slag!

Tips en veren verschijnen op [twitter](#) en op de [Facebookpagina](#). Ook zonder zelf op social media actief te zijn kun je ze lezen.

In november krijg je elke dag een vraag, aan de hand waarvan je het stuk van die dag kunt uitschrijven.

Ook voor wie niet meedoet met NaNoWriMo een unieke kans om te leren werken met de Heldenreis!

schrijftips

Mocht je ze gemist hebben: in de Week van het Schrijven heb ik 9 artikelen met schrijftips op mijn [blog](#) geplaatst. Doe er je voordeel mee!

SCHRIJF WAT JE WEET

Van Elena Ferrante had ik wel Dagen van Verlaten gelezen, en nu iedereen zo lyrisch is over De Geniale Vriendin ben ik daar ook in begonnen. Wát een boek! Het leest alsof je kijkt naar zo'n Italiaanse film uit de jaren '50, al dat gekrakeel, die uitzichtloosheid, en toch die wonderlijke schoonheid, het is prachtig. Dus was ik erg blij met het mooie interview dat pas in [NRC](#) verscheen.

Ze zegt behartenswaardige dingen over schrijven.

"De taak van de schrijver is om zonder zelfcensuur vorm te geven aan realiteiten die hij goed kent, alsof hij daarvan de enige mogelijke getuige is."

Is er moed voor nodig om over vrouwen te schrijven vanuit het standpunt van vrouwen?

"Dat weet ik niet. We moeten hoe dan ook verder durven te gaan dan het vrouwelijke gender, verder dus dan het imago dat mannen op ons geplakt hebben en dat vrouwen aan zichzelf toeschrijven als ware

samen Proust lezen

Een tijdje geleden vatten we met een aantal boekbloggers het plan op om gezamenlijk aan het eerste deel van Op Zoek Naar de Verloren Tijd van Marcel Proust te beginnen: de Kant van Swann.

Omdat Proust toch wel iets is om tegenaan te hikken, leek het ons een goed idee om samen te lezen en ervaringen uit te wisselen.

Inmiddels is er een [Proust Lezen Groep](#) opgericht op Facebook, waarvan je lid kunt worden. Dus heb je ook al heel lang het gevoel dat je dit meesterwerk niet ongelezen kunt laten: doe mee!

het hun ware aard. We moeten verder durven te gaan dan de grote mannelijke literaire traditie. Het is een hachelijke onderneming, die vandaag makkelijker is dan een eeuw geleden: we hebben een vrouwelijke traditie van hoge kwaliteit die intussen absolute hoogtepunten telt. Maar vooral moeten we verder durven te gaan dan het nieuwe vrouwbeeld dat is geconstrueerd in de dagelijkse strijd met het patriërchaat, die weliswaar essentieel is op sociaal, cultureel en politiek vlak, maar gevaarlijk voor de literatuur.

Wie schrijft, moet vertellen wat hij echt weet of meent te weten, zelfs tegen de ideologische constructies waarbij zij zich aansluit, die zij met de anderen deelt."

"Als een verhaal verder gaat dan een handig geformuleerde schijnwerkelijkheid en een waarheid zonder meer onthult, slaag je er misschien in om je eigen besloten tuintje om te toveren tot een voor iedereen toegankelijk park."

Daarom, schrijverkens: schrijf wat je weet!

CREATIEF

Ik beleef momenteel veel genoegen aan het maken van kleine collages, al dan niet aangevuld met verf of kleurpotlood. Ik maak ze op ansichtkaartformaat, en verstuur ze aan jarige jobben of jetjes.

Om ze toch ergens op te slaan, zet ik ze op [Pinterest](#).

Wat er zo heerlijk aan is, is dat ik hierbij heel goed in staat ben om eerste ingevingen te volgen. Ik blader door boeken en tijdschriften, het oog valt op een afbeelding, en zonder me verder iets af te vragen, knip ik het plaatje uit en gebruik ik het.

Het wordt wat het wordt. Ik ben niet aan het zoeken, ik ben aan het vinden. In de woorden van Picasso: "Zoeken, dat is uitgaan van het oude in een willen vinden van het reeds bekende in het nieuwe. Vinden, dat is het volledig nieuwe."

Hermann [Hesse](#) verwoordt het ook zo mooi: "Liefdevol luisteren naar verborgen bronnen, en dan pas kritiek en keuze uit de chaos."

HELDINNEN

Ik blijf altijd aan het studeren op de Heldenreis en Heldinne's Reis. Het blijft een fascinerend thema, met zo ontzettend veel verschillende kanten.

In mijn [recensie](#) van het boek van Joseph Campbell over godinnen ben ik vooral ingegaan op de visie van Campbell op vrouwen, en de nog steeds geldige noodzaak dat vrouwen hun waarheid moeten schrijven, precies zoals Ferrante ook aangaf.

Maar toen ik van de week een [artikel](#) in Trouw las over de vrouwelijke kant van God, besepte ik dat ik iets belangrijks had geleerd van Campbell's boek.

Ik ken godsdiensthistorica en symbooldeskundige Annine van der Meer verder niet, ze zal vast veel weten van de materie waarover ze schrijft.

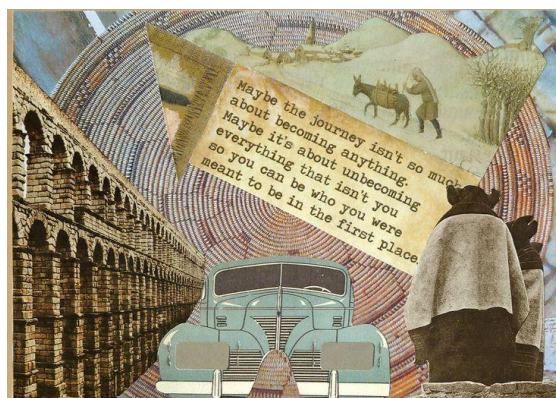
Maar ik geloof dat er in haar visie een uitgangspunt is, dat niet klopt. Dat er ooit op aarde 'het' matriarchaat heerste. In Van der Meers woorden: "Dat was de tijd van de matriarchaten of moederculturen. Het waren culturen in balans. Mensen leefden in verbondenheid samen, ieder had zijn plaats in de groep. Men leefde in grote saamhorigheid met aarde en kosmos en alle levende wezens."

De visie van Campbell is een andere. Er waren culturen waarin de aarde als godin werd vereerd. Culturen die gevestigd waren in gebieden waar de aarde gul gaf, waar de wereld groen en welig was. En er waren culturen die voor voedsel op jacht moesten. Daar was het overleven meer in handen van de mannen, daar waren het de heldhaftige jagers die tot de verbeelding spraken, de goden waren onzichtbaar en moesten op de een of andere manier zo ver gebracht worden dat ze een goede buit mogelijk maakten. Een totaal andere visie op het goddelijke en op het leven.

Ze bestonden naast elkaar. Er was echt niet één wereldwijde idyllische vrouwentijd, die door opstandige mannen de nek werd omgedraaid. Wel gingen de mannen-culturen, toen ze eenmaal de paarden getemd en het wiel uitgevonden hadden, op zoek naar makkelijkere prooiën.

En ja, dat betekende het einde van het goddelijke vrouwelijke. Van het vrouwelijke-als-waardevol in het algemeen.

Ooit zal het weer anders worden.

blijf schrijven!
Hella Kuipers